

KIRKI KIRK PARA

Hava kararmıştı. Gölgele siyah yığınlar gibi çoğalıyor ve etrafı karanlığa boğuluyordu. Bir yerden bazı kırıntılar takırtılar geliyor, sönük bir ışık dalgasının etrafı çalkalandığı hissediliyordu. Işık dalgası arada sırada beliriyor, hafifçe sarsılıyor kâh benliğini kaybediyor, kah karanlığın hücumunu yenerek burada bir şeyler var derecesine taarruz yapıyordu. Az sonra bu yerden siyah bir gölge beliriyor ve gittikçe bozuluyordu. İşarete göre bir insan olduğu belli oluyordu. Hafif takırtılar yapıyordu ki bu da bir yürüyüşü andırıyordu. Sonra sönük bir gölgenin tekrar payda olduğu görülüyor arkasından ortalık yine karanlığa boğuluyordu.

Az sonra birkaç siyah gölge bu loş ışık dalgasını kaplıyor ve arkasından orası diğer yerlerden farklı olmuyordu. Bu karanlığı ortalıkta belli olmayan bir ses dalgası kapsıyor ve arkasından ağlamalar başlıyordu. İnce bir sesle “Anam öldüm ”anam kaldım, sesleri duyuluyor, feryatla boğulmanın arkasından başka acayip sesler de geliyordu.

Hal böyle devam ederken yine bir ışık dalgası göründü. Bu kez yarı belirgin, yarı belirsiz bir gölgenin kımıldandığı belli oldu. Daha sonra kayboldu. Uzakta çığlıklar, bağırımlar, feryatlar kırık seslerle dalgalanırken derin bir “of” da bu karanlığın içinde büyüyordu. İkinci bir “of” tan sonra ayak takırtıları duyulmaya başladı. Ardından feryatlar çoğalıyor azalıyor ve ahenkleşiyordu

Aman Allah’ım sen yardımcı ol diye içeriden gelen derin bir uğultuyla mırıldanan ses dalgası etrafta bir şeylerin ne olacağını, ne olduğunu anlatan esrar havasıydı.

Karanlıkta ne gözle görüyor ne de bir düşünce insanı tatmin ediyordu. Gözünü yumsan da yummasan da bir şey fark etmiyordu. Belki ilerlemek için adım atılsa çukura düşebilirdi. Belki de keskin bir taşın ucuna basılır da ayağı kesilirdi. Her şeyini tesadüfe bağlayan bir ilerlemeydi bu. Bazen “oy anam” “oy başım” bazen “öldüm” diye yıkıldığını, bir tarafa çarptığını belli eden yürüyüş ortalığın sükûnetini bozuyordu. Biraz daha gittikten sonra bir köpek onun önünü kesti. Herhalde ona derdin ne diye soracaktı. Adam bu sefer elleriyle bir şeyler karıştırıyor gibi köpeğe “hoşt hoşt hoşt” Sesleriyle bağırıyor kendini müdafaa ediyordu. Sonra korkak seslerle

- Hürü Bacı, Hürü Bacı, Hürü Bacı... köpek onunla şakalaşmak istiyordu. Bir iki kez yıkılıştan sonra kapının önüne gelmişti. Nasırlı elini kaldırdı. Kapıya indirmiş olacak ki,
- Oyy elim

Diye korkunç bir sesle bağırdı. Öyle ki köpek de bağırtıdan korkmuş sesini kesmişti. Diz çöktü ne yapacağını bilmiyordu. Elinin acısından akli başından gitmişti.

Bu gürültüler arasında içeriden hürü bacı uyandı.

- Vah! Kim o zavallı deyip kapıyı zorlattı. Kapının sürgüsünü çekti, hızla açtığında kapının önünde birinin çömelmiş, belini bükmüş halde gördü. Karanlıkta sadece gölge gibi görünüyordu. Kim olduğunu fark edemedi. İçeriye zorlattı, çırayı yaktı. Kapıya geldi.
- Çolak Hacı!
- Vay babam Çolak Hacım noldu sana hı.

Elinden tuttu. Akli başına gelmişti. Eli kana bulanmıştı. Gömleği kıpkırmızı olmuştu. Uçkurlu donu bile kanlar içinde kalmıştı.

- Hürü bacı, bizim şey avrat perişan
- Avradın sayka kalsın yavrum, hele şu eliyin haline bak.
- Ne biliyim kapıya vuruyordum ne olduğunu bilmiyorum.

Hürü bacı kapıya baktı, kanlı parmak izleri ve bir mıkın kanlı olduğunu gördü.

- Vay yavrum elinle mika vurmuşsun
- Hah, mika mı ne biliyim.

Hürü bacı, biraz yağ getirdi, yarılan yere bastı ve çaputla sardı.

Ne de olsa biraz içi rahatlamıştı. Can acısıyla dilinin döndüğü kadar derdini Hürü Bacıya anlattı. Hürü Bacı önde bir top çam elinde, Çolak Hacı arkada elini; köyneğine sokmuş ilerliyordu. Işığın tesiriyle kimi yerler siyah, kimi yerler aydınlık, kimi yerler de yarı aydınlıktı. Çevreyi hep karanlıklar sarmış Hürü Bacı ve Çolak Hacıya sanki hücum ediyorlardı. Çam ışıkları onları koruyordu. Sıra merdivenlerden yukarı çıkmaya gelmişti. Yukarı çıkmamıştı. Biraz merdivene dayandı. Sonra da başını duvara dayayarak düşünmeye başladı.

Hayat bütün acı ve kederiyle çolak hacıyı bulmuştu. Susuzluk, açlık yorgunluk bitkinlik ıstırap çile ne sayarsan say hep çolak hacının etrafında pervane gibi dönüyordu.

O istiyordu ki, malım olsun, mülküm olsun çıraklarım olsun ve... Ve bir de nur topu gibi oğlum olsun. Hayat o zaman başladı. Ama şimdi ne mal var! ne mülk ne de bir evlat!

Ne yapmıştı çolak hacı Allah’a bir garazım vardı yoksa... Ara sıra içini yokluyor, elini döşüne koyuyor sonra da suçsuz olduğuna inanıyordu.

Peki, suçsuzdu da Allah neden bir oğul vermemişti. Neden? Neden? Neden? deyip inleyen Çolak Hacı başını kaldırdı gözleri yaşardı. Sonra bıyıklarına damlayan bir iki damla göz yaşıyla.

- Olur, inşallah olur. Benim de bir oğlum olur, nur topu gibi sevinirim, koşarım ona en iyi yiyecekler, giyecekler alırım, kucağıma alır gezdiririm, öperim, sonra elinden tutar yürütürüm. O zaman Ali Usta’ya bir de araba yaptırır gezdiririm. Yürür, büyür, eli iş tutar, buna işlerimde yardım eder oğlum!
- Olacak olacak bunların hepsi olacak içi biraz teselli bulmuştu. Yüzünü duvara çevirdi.
- Denizde vapurları batmış gibi birden ümitsizliğe düştü.
- Ya olmasa! Ya olmasa! Yine kız olsa! İçinden gelen en büyük nefret ve kinle
- Bu sefer vallahi boğazlarım didik didik ederim, derisini yüzerim. Geldi başıma dert oldu. Hep kız doğuruyor. Altı tane kız oldu. Bu da kız olursa olur yedi. Kız dediğin ney ki kırkı kırk para. Ya oğlan olursa seninle istediğin yere gider, gezer, çalışır, geçim çıkarır. Ya kızlar sürü gibi yığılı evde. Bir iş gördükleri yok. Tuttukları da yok. Üstelik besleme kaygısı. Ben beni besleyemiyorum ki!

Sonra bu nefreti kusan kelimelerle içini boşaltıyordu.

- Belki kızlarımın oğulları olur onu severim, yanıma alırım. Yok diyordu kendi kendine. “Eloğlundan hayır gelmez” Hani Fadime de bacısının oğlunu aldı, büyüdü def oldu gitti.

Tekrar döndü. Sabırsızlanıyordu. İkide birde çekiniyor, omuzlarını büzüyor ve küçülüyordu. Üşüdüğü belliydi. Tan yeri ağarmak üzereydi. Serin bir yelde tan kokusu seziliyordu.

Yukarıdan ara sıra sesler geliyor, yükseliyordu. Kafasını kaldırdı, eliyle merdiveni buldu ve yavaş yavaş yukarı çıkmaya başladı. Yukarı çıktığında sesler kesilmişti. Kapıdan içeri girdi, salonda kaldı. İhlamalar, kız çocuklarının ağlamaları bu sefer daha belli oluyordu. Yine bir şeyler düşünüyordu. Kız elif.

- Baba, baba
- Sesleriyle avluyu zorlattı. Hemen doğruldu.
- Elif, elif

- Demesiyle kızını korkutmuştu.
- Ne oldu yavrum
- Anamın başı kurtuldu
- Hay yaşayasin benim anam, neyi oldu.
- Hım.
- ...

Her ikisi de susmuşlardı. İçeride ocaklığın alevleri yükselmişti. Salonda biraz aydınlanıyordu. Elif tekrar içeri girdi. Seviniyordu ama bir yandan da çok üzgündü. Ya kız olsa bu sefer ne yapacaktı.

- Öldüreceğim, öldüreceğim diyordu.
- Biri oldu seslenmedim, ikisi oldu seslenmedim, üçü oldu seslenmedim, dördü oldu evden kovdum, beşinde kolunu kırdım. Baltayla öldürüyordum. Altısında ise kesecektim. Elimden zor kurtuldu.

Ama gözler yaşlıydı. Sol elini yüzüne sürdü. Kopmuş parmaklarının tabanı ile gözünü okşadı ve hırsla:

- Dayaklar yedim Çolak Hacı dağda ağaç keserken altında kalmış, bir kolu kırılmış bir kolu parmaklardan kopmuştu. Köylülerde bunaelediği zulme aldığı aha, bağlamışlar oh oldu! Demişlerdi.
- Onun yüzünden mahkemeye düştüm elimi kestiler.

Kapının arkasındaki baltayı eline aldı. Evliğe doğru ilerledi. İçeriye attığı adımlar...

Hürü Bacı:

- Çolak hacı müjde, müjde, müjde sesleriyle koluna atıldı. Kulağını çekti.
- Oğlun oldu, oğlun.
- Çolak hacı, neye uğradığını bilemedi. Şaşmıştı. Balta elinden düştü.
- Oğlum hah, benim oğlum oldu hah benim...
- ...

Ocaklığın yanı başında yatağın içinde ıhlayan karısı Döndüye doğru yaklaştı. Eğildi, diz çöktü. Bez çaput içinde sarılı küçük avazının çıktığı kadar bağırarak yavruyu kucağına aldı. Bağrına

bastı. Bir damla sevinç gözyaşı döktü. Doğruldu. Ocağın başında köşeye oturdu. Dünyalar onun olmuştu artık. Sanki Ummanlarda yüzen bir gemiydi. Neşesi bol, gönlü hoş, dudakları canlı, yanakları oynuyor, bıyıkları canlanıyordu.

Bir yandan bebek ağlıyor bir yandan da Döndü can acısıyla sağa sola dönüyordu. Hürü Bacı Döndü'nün başucunda onu teselli ediyor kolluyordu. Çolak hacı da ellerini ateşe uzatmış alevlerin renkleri sakallı yüzünde belli oluyordu. Kendini ateşe atası var gibiydi. Ama karısı bunların farkında değildi. O her şeyi unutmuş acılar içinde kıvranıyor, çok çok terliyordu.

(SESLER)

- Anam, ıhı, ıhı...

Gibi seslerle kıvranıyordu. Sonra bebeği eliyle döşüne alıp,

- Yavrum, kuzum ben ölüyorum. Çolak Hacı bu sesleri duyunca avradına
- Döne ne oluyor sana. Döne cansız ve halsizdi. Perişanca dudakları kıpırdadı.
- Hakkını helal et. Oğlumun emaneti sana, buna bir şey yapmayacaksın değil mi Çolak Hacı yürek acısıyla
- Döne... Döne... Döne oğlumuz ne olacak? Dediye bu söz Döndüye kar etmedi.

O her şeye yabancı gibiydi. Ne ev etmişti ne de bark. Hele en sonunda güzel bir oğlan çocuğu doğurması, bunlar aklına bile gelmiyordu. Gözlerini açmış etrafını seyrediyordu. Yanakları kavrulmuş, saçları dağılmış ve boynu bükülmüştü. Yalnız bu esrarengizliği sol kolunda bezler içinde sarılı, bir bebek çığlıklarıyla bozuyordu.